

GRALSVÄKTARNAS BUDSKAP

N:O 4

Maj 1973

Årgång 4

INNEHÅLL:

Början och slutet

Ur våra Mästares liv och lära
berättad av Gulli Bergvall

Vissheten är oss given

Judafolkets historia i ny belysning

I trängda tider

Andens frihet

Människan hälsar Gralen

Tankar om framtiden

Tidskrift i stencilmform från
GRALSVÄKTARNAS SAMFUND

Möregatan 8, Stockholm
tel. 08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg
tel. 031/ 164782

Samtliga artiklar är, när annat ej angives, skrivna av
Elisabeth Ståhlgren

Vi utkommer med 8 nummer av tidningen under årets vår- och höstterminer. Prenumerationspris Kr. 12:- pr år. Beställning hos Gralsväktarnas Samfund, c/o Ståhlgren, Dukvägen 8, 16150 Bromma, där även enstaka ex av tidningen kan erhållas, pris Kr. 1:50

BÖRJAN OCH SLUTET

När alla händelser samlar sig till en avslutning och man kan följa gången i det som sker, får ingen tro att det hela rinner ut i intet som rännen försvinner i sanden. Det gamla, det förgångna ska in i det nya, men först må den avslutande epoken bindas samman med sitt ursprung, det som utgör hela omloppets sammanbindande punkt. Då föres det förgångna in i det nya och det hela blir till en enhet. Allt överföres så och blir till en ledtråd att följa för att rytmen inte må saknas från det avslutades hela innehåll, som utgör en grund för det nya att bygga det kommande på.

Men en sak må vi minnas, när vi ser hur alla ting ingår i alla ting, det onda som följt oss genom gångna tider, det ska endast medföras in i det nya som erfarenhet, som en källa till förnyad kunskap. Vi går in i ett land av renhet när den slutliga uppgörelsen med det forna kommit till stånd och detta land ska bli vårt i kraft av förstfödslovet. Där har vi att se vår uppgift. Som byggmästare ska vi framträda och den byggnad som kommer att resas må väl inte framställas av guld, och ädla stenar må inte kanta gatorna så som profeterna, de gamle, framställde saken. Men vi kan kanske översätta bilden till att mer motsvara det vi söker. Guld är det rena, det oförfälskade, de ädla stenarna är våra gärningar, som bygger på Kärlek-Vishet.

De gamles sätt att se allt i konkret utgestaltung är väl en bild av deras liv i den tunga materien, den värld som vi definitivt ska lämna, och så får guld som murarna uppförts av och ädelstenarna som formar gatorna bli till det mera värdefulla, till sådant som inte kan bli till frestelse för tjuvar eller förstöras av tidens tand.

När människan går in för att tolka alla bilder och se det rena i det som vill vara rent, då är hon färdig att börja på det nya, och det blir till lycka för oss alla när detta en dag har skett.

UR VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding
Återberättat och i utdrag återgivet av Gulli Bergvall
(forts.)

En stunds djup tystnad rådde. Sedan gick Jesus fram till bädden, höjde sina händer och sa:

"Kära vänner, vill ni en stund vandra genom dödens dal med mig? Det är inte förbjuden mark som ni tror. Om ni bara går igenom, som vi har gjort och ser den från andra sidan, så ska ni finna att den bara är vad era tankar gjort den till. Det finns liv där, samma liv som här."

Ett ögonblick stod han med utsträckta händer:

"Käre vän och broder, du är med oss och vi är med dig, och alla är vi tillsammans i Gud. Guds upphöjda renhet, frid och harmoni omger, omsluter och omsveper alla. Denna fullkomning manifesterar sig så livligt för dig, min käre, att du kan stiga upp och mottagas inför din Fader. Käre vän, du ser och vet att det inte är stoft och aska detta utan Liv, rent Liv, Evigt Liv. Din kropp behöver inte lämnas kvar till förgängelse och upplösning. Du ser nu härligheten i det Rike, ur vilket du kommer. Du kan stiga upp och gå till din Fader och ett rop uppstiger: Hell, hell, den på nytt födde, den uppståndne Herren, Kristus bland människor."

"Käre läsare", skriver Spalding, "orden kan bara ge en klen föreställning om skönheten och renheten i det ljus, som fyllde rummet när gestalten reste sig upp. Ljuset tycktes genomtränga alla föremål så, att inget av dem kastade någon skugga, inte heller vår väns gestalt eller våra egna kroppar. Väggarna tycktes vidga sig och bli genomskinliga, tills vi tyckte oss kunna se ut i den oändliga rymden. Det går inte att beskriva det underbara i detta. Så visste vi att vi, i stället för att stå i dödens närvaro stod inför det Eviga Livet, det utesägligt stora Livet, som aldrig avtar utan går vidare och vidare i all evighet.

Vad kunde vi dödliga göra annat än stå där och betrakta? Dessa få minuter av upphöjdhets förde oss långt bortom vår livligaste föreställning om himlen och skönheten i allt. Det var inte en dröm vi upplevde utan verklighet. Så kan det verkliga överträffa drömmen. Vi hade privilegiet att få skåda igenom och bortom skuggorna.

Skönheten och friden i denna scen och den stora tro vi redan hade på våra vänner förde oss helt över "vattendelaren" den dagen, och i dag är denna "vattendelande höjd" för oss bara en slät yta. Ändå klargjordes det för oss på något sätt, att var och en själv måste klättra upp för höjderna för att kunna se skönheten därbortom.

Vår vän, som vi nu betraktade som uppstånden från de döda, vände sig mot sina kamrater och började tala. Alla tidigare spår av ålder var nu utplånade hos honom, och hans ord framstår för mig som gjutna i upphöjt guld på en tavla. Orden uttalades med en höghet som jag inte kan återge, och det var en klar ton av uppriktighet och styrka i den.

'Kära vänner', sa han, 'ni kan inte ana den glädje, frid och stora sällhet ni givit mig genom att väcka mig som ni gjort. Bara för ett ögonblick sedan var allt mörker. Jag stod där och var rädd för att gå vidare och ändå kunde jag inte vända tillbaka. Jag kan inte förklara det på annat sätt än genom att säga att jag tyckte mig uppslukad av ett stort

mörker, från vilket jag plötsligt tycktes vakna upp, och nu är jag åter hos er."

Här blev hans ansikte så glädjestrålade, att man inte kunde missta sig på hans uppriktighet.

"Kära vänner", sa han åter och vände sig nu till oss. "Ni anar inte den glädje det har berett mig att ha fått trycka era händer. Stor glädje har det varit för mig att känna den uppriktighet, med vilken ni har erkänt dessa mina kära hjälpare, som jag i denna stund kan kalla gudomliga. Och den största glädje är det för mig att veta så klart, att var och en av er en gång kommer att stå där jag stå och veta vad jag vet. Och när ni står där ska ni erfara samma glädje. Jag kan säga, att det är gott att ha levat ett långt liv för att få uppleva ett ögonblick av denna glädje och att sedan se hela evigheten breda ut sig. Förundras ni, när jag säger att mina ögon är nästan förblindade och att jag är bländad av uppenbarelsen? Förundras ni över min stora längtan att förmedla denna vision till er och inte bara till er utan till alla bröder och systrar i hela Guds stora universum?"

Kära bröder, om jag kunde lägga min hand på er förvandlande och lyfta er upp dit där jag står, då skulle min glädje i denna stund mångdubblas. Men man ger mig tecken att jag inte får det. Man låter mig veta att ni själva måste sträcka ut den förvandlande handen, och när ni har gjort så, ska ni finna Guds hand beredd att fatta er hand. Ni ska kunna tala med Gud, och Gud ska evigt välsigna er som Han välsignar alla. Och den största glädjen i allt är att man låter mig förstå, att varken ras, tro eller kyrka spelar någon roll - alla är välkomna.

Inom ett ögonblick hade han försvunnit ur vår åsyn. Han hade liksom tonat bort. Hade det varit en etersyn? Två av mina kamrater hade tryckt hans hand. För dem hade det varit helt verkligt."

En av byborna vände sig sedan till amerikanerna och sa: "Jag vet att ni tvivlar, men förstår ni då inte att detta inte har anordnats för er skull? Det här är bara en av de händelser vi upplever i vårt liv. När en nödsituation uppstår, är vi i stånd att bemästra den. Denne käre vän hade inte av egen kraft kunnat uppnå vattendelaren, som ni kallar det. Han hade faktiskt redan gått över gränsen, så som ni ser det. Själen hade lämnat kroppen kvar, men den som har fått upplysning kan få hjälp i det avgörande ögonblicket så att själen återvänder och kroppen når sin fullkomning. Sedan kan kroppen tas med. Denne broder längtade för ivrigt att få gå vidare, och han lämnade sin kropp när så att säga endast ett par steg återstod för att hjälpa den över vattendelaren och nå fullkomningen. Den hjälp som gavs honom var vårt stora privilegium."

Sedan stod alla en lång stund försänkta i djup tystnad. Spalding själv kände det, som om han aldrig skulle ha velat tala mer, bara tänka.

Forts. i nästa nr.

VISSHETEN ÄR OSS GIVEN

Gralen, likaväl som varje symbol brukad i samfund och sammanlutningar, är en kraftkälla av stora mått, som den må lära känna som rätt vill tillgodogöra sig andemeningen i det som förkunnas. Det är fråga om ett kraftavgivande, som vi tar emot på så olika sätt och i så olika hög grad. Om vi vill bli befriade från tvivel och misstro mot höga andemakter, må vi lära oss uppta den så att den verkar genom hela vårt väsen, och hur detta ska ske gäller det för var och en att själv utgestalta. Det är vår vilja som kommer förmågan att växa, och i den mån vår vilja äger den styrka som krävs, kommer vi att förnimma vari det välsignande flödet består.

Det första vi märker av detta flöde är just att alla tvivel upplöses. Det strömmar emot oss en essens av övertygande klarhet, att detta är det vi söker, trygghet. Vi vet att den egna styrkan, den vår vilja alstrar, så snabbt ebbar ut, den måste ersättas, så som ett käril med många utförsgångar måste ha ett ständigt tillflöde för att varaktigt förbli fyllt. Kraften vi tar emot ska inte behållas inom oss, den ska ges ut till alla vi kan nå och som vill ta emot. Ett vet vi, ju mer vi ger ut dess mer flödar in i oss. Vi är kanaler för det gudomliga, de flesta vet det inte, men det behöver bara vara ett vänligt ord i rätt tid, en varm handtryckning för att visa en lidande broder att vi stödjande deltar med honom i hans smärta. Vari än denna gärning består är vi kanaler för en högre makts vilja att bistå.

När vi mottagit det kraftflödet från den källa vi satt upp, det är Gralens Kalk, och när vi själva funnit att det utövar sin verkan i det inga tvivle mer får rum i sinnet, ska vår strävan just vara att ge till andra det vi vet vara sanning. Den tid vi lever i är sådan att vi alla behöver tröst och tro för att övervinna. Ingen av dem vi möter under dagen är fri från plåga av något slag; även om det inte utåt verkar så är den att finna under ytan. Det är inte alltid den fattige, som är mest prövad, han som strävar att hålla samman krafterna för de dagliga utgifterna. I de dyrbara kläderna dväljs lika mycken nöd och förtvivlan, och kanske blir bitterheten större där, då många av dem frågar sig varför det inte räcker att äga så många ting för att få frid.

Om vissheten blir oss given, därför att vi kan känna den avgivna kraftens verkan i vårt sinne, äger vi inte rätt att stänga in den i vår egen förträfflighet och låta oss nöja med detta. All världen ska ha del av det mottagna, och det sker genom att tankar sändes ut, starka tankar uppbyggda av viljekraft, innehållande önskan om fred på jorden och frid bland människor. Kanske vi inte iakttar dess verkan, kanske kan det synas som om intet hjälpte i den värld av motsättningar, där alla strider om makt och välde, men vi ska lära förstå att tanken är en energikälla alltför stor för att åsidosättas.

Den som erfarit verkan av den nedströmmande gudomskraften, vet att den är av sådan styrka att den inte kan förfaras. Vi har så länge levat i den lägsta av världar, men vi må kämpa för att komma ut ur vårt läga och nå högre tillstånd. Men innan kampen är slutförd får vi delta med alla för höjandet av vibrationerna och det bästa medel vi kan bruka för att uppnå detta är att ge ut av alla mottagna flöden med hela vår vilja i kärlek till mänskligheten.

Varför inger oss då denna känsla av styrka visshet om höga andars samarbetsvilja? Därför att kraften innehåller förklaring över

dess sammansättning. Vår känsla säger oss att det är kärlek för-
enad med det mottagna. Denna kärlek är av samma slag som den vi
själva förmår känna inför lidandet som möter oss. Den inte en-
dast är av samma slag, den är samma ting. Det är kärleken i dess
förklarande återsken, och förklaringen ger oss insikt om att den
emanerar från sfärer, som vi söker nå och längtar att få kon-
takt med. I längtan ligger förmågan att lyckas. Det gäller en-
dast att inte låta den tvina bort i tvivel. Tag upp den, pröva
den, sätt din vilja emot varje försvagande hinder. Det är en
kamp som tillfredsställer dem som leder våra stigar.

Det har sagts att vår möda ska ända i stora framsteg för vår
jord. Det som lovats oss ska infrias. Men vi har aldrig blivit
utlovade en lätt färd, möda ska bli vår följeslagare, men mö-
dan blir lätt att bära när vi ser målet, som är att möta Honom
i all Hans stora kärlek. Då ges svar på alla frågor, då är vi
ett med det svar som avges och vi frågar inte längre, då vet vi.
Att veta det är att vara. Det är att tidlöst genomlöpa evighe-
tens vida fält i ett rum-löst icke-vara i VARATS oändliga frid
i GUDOMEN.

(forts.fr.föreg.nr)

JUDAFOLKETS HISTORIA I NY BELYSNING

8) ATT BRYTA DEN ONDA CIRKELN

Det omdömet fälls ofta att det som berättas om Israels barns ur-
sprung saknar historisk bakgrund, det är framställningar av tänk-
ta tilldragelser och får ej ses som sanna händelseförlopp. Vare
sig dessa skildringar är sanna eller ej beskrives här sådana
ting som ger oss bilden av hela mänskliga släktets färd genom
det lägsta av utvecklingsplan. I några släktleds handlingar kan
man se mönstret för allt skeende, det som måste genomlidas där-
för att låga makter en gång gripit herraväldet. Det får bäras
genom tiderna till dess en vändpunkt uppnås, där den onda cir-
keln bryts.

Det gäller för oss, sena tiders barn, att rätt tolka dessa bil-
der och ur dem få fram det som länder oss till nytta för vår e-
gen framtid, som ej får bli den gångna tiden lik. Sedan kan vi
väl fråga oss om allt som skildrats är den rena sanningen, men
svaret ja eller nej är härvidlag av ringa betydelse.

Gamla ordspråk kan gälla som stödjepunkter vid efterforskningen
av alla händelsers orsak. "Förbannad vare den förste man, som
gifte sig" klagar den i ett olyckligt äktenskap bundne. Han kän-
ner instinktivt den lag som säger: "början har makt över fram-
tiden".

För den som lärt denna hårda läxa gäller det att avsluta det
gamla, bryta den förlamande cirkeln, göra det hela till potens
och komma ut i ett nytt tillstånd, där friheten möter. Det är
detta som väntar oss, den nu förändrade tidens barn, vi ska ar-
beta fram det nya. Men först må vi noggrant ha lärt känna det
gamla, innan dess kan det nya inte bryta in. Låt oss därför föl-
ja den tråd som leder från den ena tvingande händelsen över i
nästa.

9) I JAKOB FORTSÄTTER ÄTTEN

Jakobs tolv söner blev utgångspunkt för de tolv stammar, som
skulle komma att utforma Israels barns öde genom årtusenden.
Löftet om sönerns mångfald kunde Jahve uppfylla, men han var
inte i stånd hålla fiendskapen borta bröderna emellan. Esaus

hat till den broder, som berövat honom hans förstfödsrätt blev det frö, som kom oviljan att växa genom de tolv stammarna. Deras fejder sinsemellan känner vi, kan följa hur Josef, Jakobs näst yngste son i avundsjukt nit säljs till Egypten och hur han föres bort.

På sin ålders dar återser Jakob sin son Josef i Egypten och får möta dennes båda söner, Manasse, den äldste av de två samt Efraim, den yngste. Josef förde dem fram inför sin fader för att denne skulle välsigna dem, med sin högra hand på den äldstes huvud, innebärande att åt honom gavs rätten att föra vidare den nya ättgrenens religion, och med den vänstra på den yngstes huvud för att han måtte bli en framgångsrik man, fader till många söner att besitta jorden.

Härom läser vi i första Mosebok kap. 48 vers 13 och följande:

"Sedan tog Josef dem båda vid handen, Efraim i sin högra hand, till väster framför Israel och Manasse i sin vänstra hand, till höger framför Israel, och förde dem så fram till honom. - Men Israel räckte ut sin högra hand och lade den på Efraims huvud, fastän han var den yngre, och sin vänstra hand på Manasses huvud, han lade alltså sina händer korsvis, ty Manasse var den förstfödde.

Men när Josef såg att hans fader lade sin högra hand på Efraims huvud, misshagade detta honom, och han fattade sin faders hand och ville flytta den från Efraims huvud på Manasses huvud. Och Josef sade: icke så, min fader, denne är den förstfödde, lägg din högra hand på hans huvud. - Men hans fader ville icke;" *

Josef tillrättavisar alltså fadern, påpekar det felaktiga i hans handling, men fadern vidhåller sin vilja, så ska ske som han det menar, den yngre ska bli den störste av de två. Det han gjort stadfäster han med en ytterligare bekräftelse av sin faderliga vilja.

Så går Israels folk genom tiderna mot sitt ödes fullbordan, från far till son bärs det vidare. Sanningen går förlorad, rätten trampas under fötterna.

Israel är Jahves utvalda folk, de orden har hörts i alla tider, och så länge Jahve likställs med universums Gud må människan ha anledning tvivla på världens räddning. Hon söker en ordning, som ger rättvisa åt alla och vill finna lagbundenheten i livets planmässiga system. Var finner hon detta med en gud som utväljer ett folk att älska framför andra?

Men om vi säger att Jahve är en hög andemakt, som en gång i tiden fallit från sin upphöjda ställning och tilldelats detta folk att leda dem rätt, då blir det inte svårt att erkänna deras utvalda ställning som denne deras guds egendomsfolk. Må vi ge åt alla ting deras rätta proportioner. Vem kan väl mena att universums Skaparkraft, den Högste, Allmakten, skulle ha givit åt detta lilla folk, sönderrivet i förbittrade, inbördes strider, en särställning framför alla andra folk?

Vem kan väl mena det? Kristna kyrkan har gjort det. Den gör det än. Det finns bara en gud, säger den.

* Här påpekas att Jakob var den förste, som erhöll namnet Israel, vilket sedan följt genom hela rasen.

10 MOSES

Under många hundra år levde Israel under faraonernas välde i Egypten. Det var ett hårdigt släkte, de förökades och överlevde trots strapatser och umbäranden. Under denna tid stod landet vid ett slutskede i sin historiska utveckling vad beträffar rikets expansion. Landet omfattade en stor del av den kulturella världen, men var på stark tillbakagång.

I historiska skildringar om Moses och hans samtida kan man inte enas om tidpunkten för hans framträdande. Händelserna stämmer inte överens med andra historiskt verifierade, alltför lång tidsintervall framkommer mellan hans första möte med israeliterna och tiden för återkomsten till Kanaans land. En lösning på denna fråga som väl kan anses plausibel och som framförts av psykologen Sigmund Freud är att det gäller två olika personer, detta inte endast för den långt utdragna tidens skull utan också med tanke på den stora skillnaden i karaktär mellan den man, som ledde folket i Egypten och den vi lär känna som tog emot lagen och de 10 buden. Detta förhållande påpekar många historieskrivare, men knappast någon har kommit fram till denna förklaring.

När Israels barn vistats i Egypten omkring 500 år framträdde en farao, Achnaton kallade han sig, och lärde om den ende guden, den högste anden, solguden, som genomträngde allt liv. Storheten i hans lära var för hög, människorna var inte färdiga att ta emot den. De dödade sin farao, han som visade dem vägen till den enda stora sanningen.

Som äldre halvbror till Achnaton, med större rätt att bli farao över Egypten, föddes denne Moses av en kungamoder, men hans förstfödsrätt blev tagen ifrån honom av en hatfylld kvinna, utrustad med svarta magiens märke på sin panna, som ville se sin egen son som farao. Många var kvinnorna i det harem som omgav farao och stor var tävlan dem emellan om deras herres gunst. Avundsjukan bland mödrarna kom mången mörkets gärning att ta form. Så hittades Moses, den förstfödde, i vassen vid Nilens strand i den kungliga parken. Det var hans moder som fann honom och hur det sedan gick kan vi läsa om i de bibliska berättelserna.

Hans förstfödsrätt blev tagen ifrån honom. Det var samma sak som skedde när Isak gav Jakob sin välsignelse och denne i sin tur försmådde sin äldste sonson och utvalde Efraim före Manasse. Men till skillnad från Esau lät inte Moses sitt namn utplånas i dådlöshet. I avsaknad av sin jordiska faders välsignelse kunde dock ej hans verk fullföljas. Fadern var okunnig om det skedda, den svarta magiens förmåga att hölja sitt verk i ogenomskinliga slöjor var stor.

Vi ser här exempel på hur ett folks öde övergår i ett annat folks, hur de knyts samman och antar samma utformning.

De växte upp tillsammans, de båda halvbröderna, och Moses fick del av den stora kunskapen i det kosmiska skeendet, som utmärkte den tidens elit och som framför allt var att finna i kungapalatsen. Det var Aton som dyrkades, den allsmäktige, den ende. Högsta andlighet låg förborgad i den undervisningen och Moses förde den ut till Israels folk, dit han förvisades från kungaborgen för en brottslig handling han begått. Folket tog upp kunskapen, den gav dem kraft att överleva.

Men Moses blev offer för sina utvalda bröders, det israelitiska folkets, ovilja och det som skulle ha kunnat utmynna i ett släktes färd mot höjderna, blev överflyttat till och upptaget av Jahve, vilken tåligt väntat på tillfälle att få framträda som guden för det folk han utvalt och lett fram till mångfald. Hos araberna

hade han fördrivit tiden i avvaktan på att hans stund skulle komma och när Israel, uttröttat och slaget, såg sina möjligheter till storhet blekna bort, trots att den lära de mottagit kunskap om stod högt över världens övriga religioner, då var tiden inne för honom att framträda.

Han tog hand om läran och förvandlade den efter sitt sinne och gjorde sig själv till denne ende gud, som de lärt så mycket om. De kunde inte se Jahve, ty fysisk gestalt ägde han ej, men det fanns de i broderskapets led, som utvecklat sin mottagande förmåga och telepatiskt stod i kontakt med honom. En man ur Levi stam fick Jahves förtroende, han uppmanades att ta hand om folket som var i nöd. Denne man upptog Moses' fallna mantel, fallen flera generationer tidigare. och till honom ställde Israel nu sitt hopp.

Det var han som skrev lagen och de 10 buden och gav sig själv namnet Moses för att egga folket, som inte hade glömt det som berättats om deras ursprunglige ledare, och anknöt så bilden av denne man, som deras fäder sett upp till och ägnat sin vördnad till sin egen person.

Vi läser i bibeln att det inte förunnades Moses att föra sitt folk in i Kanaans land. Det hade aldrig varit denne ursprunglige Moses' önskan att hans utvalda skara skulle bli ett mäktigt släkte, endast att de skulle så uppta den nya läran att den kunde spridas till en värld försänkt i andligt mörker. Han visste alltför väl att om hans nya folk skulle sträva efter att bli ett mäktigt folk besittande jorden, då skulle strid följa, och i krig bleve det andliga arvet förött. Därför höll han dem tillbaka i deras strävan att nå Kanaans land och lät dem vandra i öknen under långa tider. Framkomna till det land de längtade efter skulle mäktiga folkslag möta, som redan befallde över sin hemort och var redo kämpa för sin rätt, beredda att låta blodet flyta för att få behålla sitt land.

Men Jahve, som efter generationer övertog ledarrollen och genom denne man från broderfolket, Levi stam, fått greppet om massan han manade dem att med vapen i hand ta sig in i det land som beboddes av många hedniska folkstammar. Det var ett krigiskt folk som fördes fram till hårda strider. Så föll Jerikos murar och de kunde som segrare ta landet i besittning och slå sig ned med de tolv stammarna.

Jahve lovade dem att de skulle få vara hans utvalda folk trots att han var en gud över hela världen och så lyckades han få dem med sig. Hans lära har judafolket bevarat och trots många misslyckanden och bevis på svaghet hos deras gud när det gällde för dem att få ut det han lovat, har de hållit fast vid honom genom årtusenden.

(forts. i nästa nr)

I TRÄNGDA TIDER

Den indiska religionen förstår mer av det kosmiska skeendet än vi gör i Västerlandet. Deras högste gud Shiva avbildas med sina sexton armar vilt slående omkring sig. Samtidigt som han är Skaparkraftens gud är han den store förstöraren. Folket får lära sig att det inte kan bli någon nydaning utan att det föräldrade får ge vika, allt det gamla måste förgöras för att det nya, som är utan vank och brist ska få möjlighet att växa fram.

Det är just i en sådan nydaningsprocess vi befinner oss, det lägsta planet raderas ut för att ge plats åt nya strömningar. Denna förstörelse förskräcker de flesta inför och dock är den till gott. Vi kommer snart att se verkningarna av det framväxande i vår om-

givning, oss återstår att lära våra medmänniskor att glädja sig. Det som sker av omvälvningar i vår värld ska vi se som det mörker som ger vika i svaghet när solens första strålar når jorden. Pessimism hör inte till det nya plan vi kommit upp på, vi får inte hänge oss åt omsorgen om dem som ingenting har att göra med kommande dagar i vår nya tid. Då håller vi det hela tillbaka.

Folk ondgör sig över det fördärvliga i tiden och visst är våra ord svårbegripliga när vi talar om att tiden alls inte är ond, men den som vill studera lagen för det som sker, han ser sammanhanget och kan följa mönstret sammansatt av vår Mästarskara och behöver så inte gripas av vemodstankar. Den stora utgallringen har verkställts i andevärlden, men ännu är de utmönstrade kvar på vår jord, därför lider vi betryck, det är resultatet av omvälvningarna vi brottas med. Det nya har gjort sitt inträde, vi måste eliminera verkningarna av det gamla. Det gamla är det mänskliga vanvettet, det har givit oss lidande och död med miljöförstöring, som sprider gifter i blod och mærg. Det är detta som ska bort.

Ingenting får emellertid beröva oss vissheten att det som sker är led i utvecklingen mot de stora, genomgripande förbättringarna mot det bättre, där allt går fram i en takt, som saknar motstycke i historisk tid. Vi skönjer förbättringar inom alla fack. Endast den andligen blinde vägrar att se att det är så. Teknikens fanbärare har ändligen högtstående väsen till impuls-givare. Många anser det vara en krass syn på tingen att tala om anden i teknikens framsteg, men om vi behandlar nyuppfunna förstörelsemedel, som väl får skrivas på det mänskliga kontot, på samma sätt som allt negativt, nämligen som något vilket måste finnas för balansens skull, då kan vi helt få glädja oss över det som sker på detta område i våra dagar. Många fasar inför tanken att i maskinen se en bild av den mänskliga hjärnan, men varför gör de det? Maskinen är skapad av mänskliga hjärnan, om vi lär oss bruka det skapade rätt, blir det till välsignelse. Och just det håller på att ske nu. Den som är fången i dysterhetens garn ser inte det vi ser av världens förvandling från mörker mot ljus.

Låt andens röst tala i era hjärtan. Lyssna till orden som viskas till er om frid över alla mått som följer sedan det som nu sker är fullbordat.

ANDENS FRIHET

En ny tingens ordning tränger in i vår värld. Det nya är den förvandlade människan. Hon ska framträda och visa ett annat ansikte, en ny sida av det mänskliga sättet att vara. Ung och gammal kommer att följa kallelsen att se upp med sitt tänkande, att värdesätta sig själv ur en ny bedömningsgrund.

Individen har kommit till sin rätt som aldrig förr. Väl är inte allt vi ser av godo, men tendensen visar att det är mot ett bättre sakernas tillstånd vi är på väg. Grupper framträder som enheter och ger inte upp sina krav på efter rättelse, de makthavande får underordna sig, lämna från sig spiran och ge avkall på sina urgamla krav på underdanighet från den enskilde.

Detta är inledningen till den nya tiden. Var och en ska svara för sina handlingar, visa ett ansvarskännande av nytt slag, som sätter de överordnades domsrätt ur funktion. Även om inte allt är gott av det som framkommer ur dessa grupper får vi inte glömma att övergångstider ger sken av kaos, det är tendensen vi ska uppfatta och värdesätta.

Detta kan ske därför att vi befriats från den makt som heter Lucifer. Låt oss uppmärksamma den nya människan, som framträder i dessa dagar, villig att ta upp kampen mot det föråldrade tänkandet. Särskilj henne från dem som skränsar och låter sin stämma höras i provokatoriskt syfte. Den sorten ska bort från världen och i hennes ställe kommer den frigjorda, från alla band lösta människan. När det sägs "från alla band befriade" syftas på det skadegörande fasthållandet, det neddragande. Ty kvävd är just vad den frihetsälskande har känt sig.

Därför att vi glömt att vår ande är fri, därför har vi lidit under detta tryck. Men lär vi oss blott ta upp friheten på rätt sätt är den oss given av de andemakter som styr världen. Ingen kan bestämma över vår vilja eller vår tanke. Den är fri och har alltid varit fri utan att vi vetat det. Vi har bundit oss i materien, men i samma stund vi fattar hur stor vår frihet är kan vi lyfta vingarna till flykt och känna att de bär oss. Ut över vida rymder föres vi av den kraften och överblick ges oss. Världen breder ut sig under våra blickar, vi ser den gyttjepöl, i vilken vi trälats och varur vi sugit upp vår näring. Alla osunda tankar vi tänkt möter oss, de tränger upp ur dyn förmörkande solen.

Men det vi ser förskräcker oss inte, vi har lärt fatta meningen med allt. Allt är den Högstes vilja och därför gott. Det mörka vi upplever är den del av ljuset som skymts bort för att balansen måste upprätthållas. Det mörka blir inte mörkt längre, när vi vet att det tjänar den Högste. Det är det goda. Vi uppfattar det så från den nya aspekt vi uppnått genom vår flykt över världen på de nya vingar som givits oss.

Att leva i detta ljus, som är Kärlek-Vishet, blir lönen efter tider i mörker. Detta är det nya vi har att bjuda mänskligheten. Att inte våndas över egen orättfärdighet, att se varje handling som offer åt all-livet. Det mörka har varit till för att rätt balansera det ljusa. Våra felaktiga handlingar har varit önskade av dem som känner sanningen.

Låt oss se det vi lämnat så, inte tyngas ner av det som varit, utan betrakta det som det goda som för oss fram mot det vi söker, en glädjefylld tillvaro med frid i sinnet.

Det är vad som väntar oss när allt är överståndet. Och den dagen är snart inne.

MÄNNISKAN HÄLSAR GRALEN

När vi kommit fram till att förstå nödvändigheten av en ny symbol för vårt religiösa tänkande och vi insett att det forna inte längre kan utgöra någon nog stark grund för denna vår tro, då har en avgörande milstolpe uppnåtts för vår utvecklings färd mot högre riken.

Krusifixets skadliga inflytande har vi länge nog uppehållit oss vid, denna dödens symbol må vi lämna därhän, men vi kan stanna vid det kors som är kristenhetens minnesbild av vad som hände en gång på Golgata. Det korset, vars längsta, utdragna del är fäst vid jorden, utgör med sin ofria position ett hämmande band. Låt oss såga bort den delen, då återstår det liksidiga korset, och detta får kvarstå i vår nya värld som ett minne av den vi passerat. Det minnet ska inte plåga oss, korset är befriat såväl från sitt fäste i jorden som från den lidande gestalten på dess trä.

Men detta nyframställda kors får inte vara vårt enda tecken på den uppnådda friheten, på frigörelsen från det forna. det måste

kunna framvisas en symbol att hälsa som det helt och hållet nya i tiden. Det är Gralen, och trots det nya i dess gestalt har den band med det förgångna av värdefullaste slag, i nattvardskalken.

Gralen ska dock vara mer än så. I den symbolen ska vi se resultatet av vårt genomgångna lidande, det avslutade. Ur Gralens urholkning flödar livets hälsobringande elixer, av dess kraft får vi näring för kommande dagars verksamhet.

När vi lärt att höja Gralen i rätt anda, i tjänst inför den levande Gudens altare, då är vi övermänniskor. Om vi upptar den Vishet som leder mot höga plan och erfar Kärlekens starka flöde brinna i vårt blod, då är vi framme vid målet.

Så som krigshärarna förr hälsade landets symbol, fanan, i vilighet att offra sina sista krafter för dess väl och blöda för dess seger, så ska vi, lyftande allt till högre plan, ge Gralens Kalk vår hälsning och visa världen att vi rätt har uppfattat dess betydelse som en bild för vårt andliga tänkande. Det ska göra oss till starka människor, vetskapen att vi har något att leva för, som ger oss mer i gengäld än framgång och ära i världen.

Att Gralen inte endast är en symbol ska vi lära oss förstå, när vi hälsar den som vår ledstjärna. Den är ett kraftcentrum av stora mått, ur den kan vi vinna styrka i svaga stunder och, rätt utnyttjad, kan denna kraft stärka livsviljan och ge mod att möta motgången, när den kommer över oss.

Symbolen får aldrig bli föremål för tillbedjan, så som vår förra symbol har varit. Det kan ju framhållas att det varit Kristus som ägnats tillbedjan, när den katolske resenären stigit ur sitt fordon för att falla ned inför krusifixet, uppsatt vid allfarvägen i sydliga länder. Väl kan saken förklaras så, men denna tillbedjan har sedan överflyttats till det fria korset, som tryckts mot hjärtat i ångestfylld bön.

Vi ska lära oss se på Gralens symbol på ett renare sätt. Den är en källa till kraftavgivande, men får inte behandlas som ett föremål att dyrka. Det berättas att när Riddarna av Runda Bordet såg Gralen, föll de ned på sina ansikten inför dess stråglans, dock var detta en följd av dess kraftutstrålning för stark att uthärda i upprätt ställning.

Det är detta kraftmottagande vi längtar efter. Känsliga för det som mottages som andlig utstrålning vill vi bringa ett offer av tacksamhet, när denna längtan tillfredsställes. Och de dagar vi går emot ska ge oss av sådan andlighet, och den som har ett mottagande sinne ska inte sakna välsignelsen av denna gåva.

Det är en kall värld vi lever i. Kylan viker när vi fylls av den Kärlek som värmer allt i vår omgivning. Om vi förstode detta skulle det finnas långt mer av denna kärlekskraft i vår värld.

Den kommer, denna kärlekgåva, från dem som väntar på att få möta oss. Låt oss ta upp av lärdomen, ge varandra det vi själva längtar efter att vinna.

PETER DEUNOV: MÄSTARENS HÄLSNING TILL LÄRJUNGEN:

Ett liv utan intensiva upplevelser är de sovande själarnas liv. Håll ditt huvud högt det förbinder dig med det positiva i livet. Din blick ska vara lugn och klar, en avglans av den gudomliga tanken inom dig. Din hållning ska vara rak, därigenom håller du ditt medvetande vaket och sporrar din själ till arbete. - I den gudomliga planen löses till slut alla motsättningar, salig är den som befriat sig från livets begränsning.

TANKAR OM FRAMTIDEN

Solen sänder sina strålar över åker och ång, våren är här, sommaren närmar sig. Buskar och örter av alla slag sprider sin prunkande färgprakt över fälten, bin och fjärilar lockas till blommorna, varifrån de sprider växtligheten vidare ut över markerna.

Är det denna vår som så beskrives, eller är det en återblick på det förgångna? Är det männe slut på allt detta? Är myndigheters planering av kärnkraftverk och exploatering av landets älvar slutgiltiga? Finns det ingen gräns för hur långt man får gå, får man handskas med livets gåvor hur man vill, har naturen ingen makt att sätta stopp för de makthavandes hänsynslöshet?

Jo, den makten äger naturen, den sätter en gräns för vår framfart, vi är nära att överskrida den gränsen, närmre än de flesta vet. Snart händer det oundvikliga. Livets egen lag säger ifrån: hitintills men inte längre.

Då kommer vi att möta det som människan innerst inne vet måste hända, men som hon blundar inför i trosvisst nit att förklara sitt herravälde över tingen. Hon låter sin omgivning tro att allt är tillåtet, att människan är satt att råda över jorden, hon har rätt att utnyttja dess gåvor efter eget skön. Hon vet att hon gått för långt men kan inte hejda sig, utförsbacken är brant, hon måste fortsätta och har bara att konstatera att farten ökar.

Vad finns nedanför? Vad kommer sedan, där den tvärbranta backen tar slut, vad övergår den i, blir det ett stenrös som förvandlar hennes kropp till trasor?

Det är värre än så, det är en hel världs undergång hon ser nedanför sig, där stupet tar slut. Människan som rusar utför är Uppenbarelskebokens Vilddjur, som förlorat bruket av sitt förnuft, det är penningmaktens tävlingsiver, som mäter sin vinst i hundradels minuters bättre resultat än medtävlarens.

Och när allt är slut, när det har hänt som format om vår civilisation, vad kommer hon då att säga, människan, som står bestört och ser på verket hon åstadkommit? Kommer hon att säga den rena sanningen: det är jag själv, människan, som har åstadkommit detta, det är jag, kulturbäraren, som försökt döda livet, pressa ut dess sista blodsdroppe, det är ingen annan än jag, som är skyldig till förödelsen, som lagt länder i spillror, kommit bergen att sprida sitt stenregn över städerna och kommit skogarna att brinna upp.

Nu är det jag, människan, som måste börja om från början, skapa nytt liv istället för det som genom mig är dött.

Har hon så mycket av mod att hon kan säga detta, då är framtiden räddad. Då kan den nya världen byggas upp på en bättre grund med högre kvalitet på byggnadsmaterialet. Respekt för livet får bli hennes paroll.

Och livet kommer att svara och med förlåtande villighet ge ut av sin överflödande rikedom mångfald.